

Grote Stampers

“Dat is niet waar”, zei de kabouter, die rechts beneden me op een afgevalen tak zat.

“N-n-nee, dat zie ik”, stotterde ik terug.

Normaal stotter ik niet, begrijp je, maar dit was *niet* normaal natuurlijk. Want, zie je, daarnet wandelde ik nog gewoon door dit stukje bos. Liep ik zomaar wat te kuieren. Dat doe ik wel vaker. Gewoon lekker een stukje door het bos struinen. Even met m’n kop in de wind.

Plotseling dacht ik, heel even maar, dat ik een klein mannetje in m’n ooghoek zag. Maar toen ik die kant op keek was er niks te zien. “Natuurlijk niet”, dacht ik hardop, “kabouters en zo bestaan helemaal niet. Dat is gewoon onzin toch? Dat weten we allemaal.” Maar dat dacht ik dus wel hardop he. En daarmee zijn we weer bij de eerste regel van dit verhaaltje. “Dat is niet waar”, zei de kabouter, die rechts beneden me op een afgevalen tak zat.

Ik schrok me rot, dat kun je je vast wel voorstellen. Ineens zag ik dat kereltje met die puntmuts op die tak zitten - en hij praatte ook nog tegen me! Hij had natuurlijk ook gelijk, want als ze daar blijken te zitten en ze praten ook nog tegen je, nou dan bestaan kabouters dus gewoon.

Hij was klein, misschien maar zo’n 60 centimeter, maar hij keek heel eigenwijs omhoog. Terwijl ik daar met mijn mond vol tanden stond. Want wat zeg je tegen iemand waarvan je net nog dacht dat ‘ie niet bestond? Maar goed, ik haalde diep adem en stamelde iets van “s-sorry, eh, maar zie je, ik dacht écht dat jullie niet bestonden”, of iets dergelijks. Hij grinnikte even en zei toen: “Da’s ook de bedoeling hé dat jullie, *Grote Stampers*, dat denken!”

“Grote Stampers?”, reageerde ik ietwat onnozel. “Ja”, zei hij, “bij veel natuurgebieden met een hek er om heen staan van die bordjes met de tekst ‘Grote Grazers’. Nou, *buiten* die hekken komen we vooral jullie tegen. En voor ons, kleine bosbewoners, zijn jullie de Grote Stampers. Heb je wel eens opgelet hoeveel lawaai je op de paden maakt - zelfs als je niet in jezelf loopt te kletsen of in je GSM loopt te toeteren? Wij Twitteren niet, we SMS-en niet en we Whatsappen al helemaal niet! We kunnen net zo stil door het bos gaan als een eekhoortje. Wel eens een eekhoortje horen stampen?”

Hij keek me nu aandachtig aan, met een klein pretlichtje in zijn ogen. Toen grinnikte hij weer en zei: “Nee, dat kan ook niet, daar moet je echt zo’n Grote Stamper voor zijn, zo één als jij dus”. Hij dacht even na, trok één wenkbrauw op en vervolgde toen, met een lichte zucht: “Alleen rondscharrelende egels natuurlijk, die maken óók veel lawaai. Maar die zijn dan ook niet goed wijs. Rare prikkers, die egels”.

Toen trok hij een krom pijpje uit zijn linker jaszak, haalde een zakje tabak uit de binnenzak, stopte een pijpje en stak de brand er in.

Ik stond daar al die tijd nog wat van slag te wezen. Want het was wel wennen, eerst plotseling moeten geloven in kabouters. Er zomaar eentje voor me zien zitten. En dan ook nog zo'n brutaaltje! Ik had het er warm van gekregen.

Toen ik weer wat zeggen kon, flapte ik er uit: "Wat is dan wél de bedoeling? Dat we blijven denken dat kabouters niet bestaan? En als dat zo is, waarom laat je je hier dan zien en ga je ook nog een beetje tegen me aan zitten kletsen?!" Ziezo. Dat vond ik een hele verstandige opmerking van mezelf. Maar de kabouter verblikte of verbloosde niet. Hij trok een keer extra aan z'n pijpje en blies kalm een wolkje rook uit.

"Ach", zei hij, "als we onszelf eens een heel enkele keer laten zien, maakt dat toch niks uit. Hoe denk je dat de sprookjes over ons zijn ontstaan? Sommigen van jullie hebben ons wel eens vaker een keertje gezien. Maar als die over ons gaan vertellen dan wordt dat tóch niet geloofd. Daarom kunnen we dus lekker ongestoord onze gang blijven gaan. En we kunnen heel gemakkelijk zelf bepalen of we gezien willen worden, want eh..."

"Ja, ja," viel ik in, "omdat wij altijd zo stampen zeker!"

"Precies", zei de kabouter met een tevreden knikje.

"Shit", dacht ik toen plotseling. "Ik moet gauw een fotootje van hem maken!" En ik greep naar de telefoon in m'n binnenzak. "Oh nee hoor", hoorde ik direct uit de richting van de kabouter komen. "Géén foto's. Als er fotootjes dreigen, dan ben ik weg!" En hij deed wat hij zei, want toen ik opkeek was er geen kabouter meer te bekennen. Er hing alleen nog eventjes een klein plusje rook boven de tak waarop hij gezeten had. Even een klein zuchtje wind... en toen was ook dát weg.

Daar stond ik. Alleen. Ik riep nog, maar hij was weg en hij bleef weg.

Later wilde ik iedereen enthousiast vertellen over een échte kabouter die ik gezien en gesproken had. Zoals ik het nu aan jullie vertel. Maar toen bleek direct dat die kabouter helemaal gelijk kreeg: *niemand wilde me geloven!* Hoe ik ook zei dat 't echt, heus, écht waar was - ze lachten me alleen maar uit. "Fantast!", zeiden ze dan grinnikend en liepen weg zonder verder te willen luisteren.

Maar *jullie* geloven me toch wel, hè?

Want het is echt, heus, écht ... Hè, *toe nou!*

